

Bekvemmelighedens dødlækre triumf

Konica FS-I - winderen er indbygget og fremtræksarm aldrig sat på.

Hvor bliver man forvænnet. I mange år har kameraer kunnet udstyres med motorer eller windere, så mageligheden kunne triumfere. Men nu har Konica som den første lanceret et kamera, hvor motordrev er totalt integreret - og resultatet er et spejlrefleks-kamera man kan stille store krav til - det reagerer som et lyn efter et minimum af indstilling, og det ømme punkt, filmskift, er nu reduceret til sekunders »nulren« med film og kassette. Rap teknik er standard på Konica FS-I.

Det måtte naturligvis komme på et eller andet tidspunkt, kameraet uden fremtræksarm. At det så skulle blive Konica, som med FS-I slog igennem med det første apparat af denne type, er vel i og for sig ikke overraskende, når man betænker, hvor egnet Konica's kamerasystem er for sådan et spring.

Der er kælet for fotografen med FS-I. Søgeren er klar, over-skuelig, og giver alligevel de in-formationer, man behøver for at holde styr på det, der sker. Man holder helt godt om apparatet, der i vandret fotografering er meget bekvemt.

Men hvad er Konica FS-I i grunden for et kamera - hvad kan FS-I, som andre ikke kan?

Det helt store gennembrud ligger ikke i søgeren, eller at apparatet er bekvemt i brug. Det er sådan set heller ikke den manglende fremtræksarm, der er det vanvittigt dejlige ved FS-I. Kameraer med winder eller motor er jo ikke særligt ualmindelige i dagens Danmark.

Nej, det som jeg synes er det fornemme med Konica's nyeste apparat, er det særdeles kompakte design, nem ilægning af film (det er særdeles betydnings-

fuldt for reportagefotografen) og den meget vibrationsløse gang. Man mærker næppe, at apparatet fotograferer, selv når udløseren bliver masseret på det kraftigste.

FS-I har indbygget winder-motor. En anden motor spænder metalspaltelukkeren og returnerer spejlet blidt, men lige så kvikt som den almindelige mekanik i de hidtil kendte apparater.

FS-I er apparatet for reportagefotografen. Hvorfor investere i denne bekvemmelighedens triumf, hvis man alligevel bare vil fotografere familien i haven? Men for den, som virkelig vil arbejde alsidigt med fotografi - uden for meget besvær - passer FS-I glimrende. Det er en fornøjelse at arbejde med FS-I.

Man lukker bagdækslet op på nøjagtig samme måde som ved alle andre Konica-SLR's - ved at trække i en pal på apparatets venstre side. Filmen lægges i, idet »snøvsen« trækkes nogle få centimeter frem, så tandspolen til højre for lukkerlamellerne kan fange filmens perforering. Mere skal man ikke spekulere på i denne omgang: Når apparatet lukkes, føres filmen på plads,

frem til første billede med et energisk, omend diskret »wi-uw«. Samtidig stiller billedtæller sig på 1, som indikation for at apparatet er klar til brug.

Jamen nemmere kan det da vist ikke gøres. Jeg var omhyggelig med at lægge filmkassetten korrekt og trække filmens snøvs godt ud af kassetten, så den »krølle«, der normalt er på filmens allerførreste del efter måske måneder i kassetten, kom godt fri. Opsamlespolen er gummieret og virker kun ved gnidningsmodstanden med filmen, så der er ingen grund til at overbelaste arrangementet. Jeg noterede mig, at trods al omhyggelighed var jeg kun en tredjedel tid om at lade FS-I, i forhold til andre apparater, jeg har arbejdet med.

Når man trykker på udløseren, måles lyset, apparatet stiller blænden i forhold til lys og forvalgt lukkertid, det er jo ganske i Konica's stil.

Lyset måles sikkert og hurtigt med en gallium-arsencelle, og den anvendte blænde indikeres i søgeren med lysdioder, som lyser op uden for korrekt blændetal. Overeksponering og underbelysning angives med blink, enten i en særlig diode, eller i en hvilken som helst lysdiode ved blændetal, der er større end det, som er muligt ved det anvendte objektiv. Hvis objektivet bedste lys er blænde 4, kan underbelysning markeres med blinkende lys i den diode, som ellers angiver blænden 2,8.

Et let tryk på udløseren, lysdioderne angiver, at apparatet har

tænkt sig om og fundet den rette blænde, yderligere vandring af udløserknappen på en lille halv millimeter udløser lukkeren, hvis gang er uventet blød og lækker af en metallamellukker at være. Hverken winder eller motordrevet til lukker/spejl laver noget videre spektakel.

Det er faktisk et af de mest »diskrete« apparater at arbejde med - heller ikke uventet fra Konica.

Højre hånd falder let om FS-I's »betjeningsdel«, på højre side af kamerahuset. »Karosseriet« er frembygget og fylder hånden godt ud - det er naturligvis ikke blot kosmetik, men også af hensyn til at skaffe plads til 4 penlight-batterier.

Lukkertidshjulet er stort, let betjent og yderst overskueligt - faktisk noget af det bedste, vi har set længe. Samtidig rager det en smule ud over kameraets bagkant, og som apparatet er bygget, falder tommelen næsten af sig selv på lukkertidshjulet, så man lynhurtigt kan skifte lukkertid, hvis det skulle vise sig at man »løber tør« for blændemuligheder til den ene eller den anden side. En ganske lækker detalje.

Automatik er hovedsagen for FS-I. Men takket være konstruktionen (du stiller lukkeren - apparatet blænder) er det kun et spørgsmål om at dreje objektivet blændering ud af »automatik«-stillingen, at stille om til ren manuel styring. At en lysdiode i søgeren samtidig fortæller, at vi nu står på helt egne ben, er kun en naturlig følge af den grundighed, der er lagt i FS-I.

Konica FS-I arbejder med en af de mest avancerede mikroprocessorer, der endnu er lavet. Der er et væld af oplysninger, som apparatet skal bruge for at styre lukkeren, blænden, winderen og i det hele taget de ting, der sker, når spejlet skal spændes og lukkeren ditto, og apparatet derefter måske skal bruges igen.

Mini-datamaten får informationer om lukkertiden, asa-indstillingen, lyset og disse faktorer behandles og bestemmer appa-

ratets valg af blænde, men også hvornår winderen skal aktiveres - og når Konicas egne autoblitz anvendes, indgår oplysninger om arbejdsblænde og lysmængde i datamatens beretninger.

Konica FS-I har ikke fatning til almindelig trådløser men på fronten af apparatet er der til venstre for objektivet et fempollet stik, beregnet for bl.a. elektrisk fjernudløser. Der findes som tilbehør dels en kabeludløser, dels en trådløs udløser - men stikket er også en forberedelse for andre tilbehør, hvoraf størstedelen endnu kun er på tegnebrættet. Konica FS-I skal tilsyneladende være Konishirokus optakt til 80'erne.

Der er heller ikke gængs stik til almindelig flash på Konica FS-I, men naturligvis kan alle typer elektronblitz sættes i kameraets tilbehørssko - her skal man blot huske at betjene blænden manuelt.

Jeg brugte en lille uge på FS-I - mere var ikke nødvendig for at finde ud af, at FS-I er en arbejdshest, pålidelig og sikker at arbejde med. Helt specielt ved »action«-fotografering var FS-I en fornøjelse at have med. Det er kamera med stort K.

Jeg når ikke ind på alle detaljer, men kan slutte af med i flæng at nævne den elektroniske selvudløser, den lækre, bløde, vævede og frostsikre rem, den robuste bajonet (Konica-standard, naturligvis) og de enkle, fornuftigt placerede betjeningsgreb.

Kun normalobjektivet kræver en nøjere omtale på falderebet. Der er tale om en nykonstrueret 40 mm optik med så lav en f-værdi som 1,8. Det er det hidtil laveste, vi endnu har set hos en 40 mm - der samtidig er yderst kompakt med en længde på 27 mm.

Blændeomfanget går fra de nævnte 1,8 til 22, og nærgrensen er - ligeledes et særsyn for en 40 mm - 45 cm.

Med sin moderate vidvinkel-effekt og hurtighed er den nye normal-»linse« noget af det spændstigste, jeg endnu har set.

■